

Ročník III

 ČASOPIS STUDENTŮ GYMNÁZIA ŽIDLOCHOVICE

Milí čtenáři,

tak se vám hlásíme v krásném předmájovém čase a přinášíme vám nové číslo inTELEktu, v tomto školním roce již osmé. I z tohoto číselného údaje je zřejmé, že školní rok se pomalu, ale jistě a nezadržitelně chýlí ke konci.

Jenže do toho konce zbývají ještě celé dva měsíce a ty budou u nás ve škole naplněny spoustou událostí. Jednou z nejvýznamnějších budou bezpochyby ústní maturitní zkoušky. A protože plnou polovinu osazenstva naší redakce tvoří studenti oktávy, odráží se blízkost jejich zkoušky dospělosti i na podobě našeho časopisu. Některé z oktávánů totiž maturita straší už hezkých pár týdnů, a tak jsme museli opět přistoupit k nepopulárnímu opatření a zmenšit rozsah inTELEktu o čtyři strany.

Záměrně píšeme „opět“, neboť ke stejnému rozhodnutí jsme dospěli i před rokem. Letos jsme na tom však přece jen o poznání lépe. Zatímco vloni touto dobou jsme redukovali počet stran časopisu ze šestnácti na dvanáct, tentokrát se pohybujeme v hodnotách o čtyři strany vyšších.

Věříme, že budete mít pro náš zásah pochopení, tím spíš, že i tak se toho ještě stále dá v tomto vydání inTELEktu hodně najít, a nejen najít, nýbrž také přečíst, případně vyluštit, poslat a vyhrát. A když nic jiného, tak alespoň ušetříte korunu – a to (ta) určitě také není k zahození...

Přejeme vám všem hezké prožití Prvního máje se vším všudy, co k tomuto nádhernému jarnímu svátku patří!

VAŠE REDAKCE

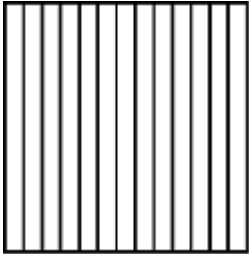

Z internetu vybrala VLADIMÍRA MICHÁLKOVÁ (septima)

Rébusy pro bystré hlavy

Řešení úloh z minulého čísla:

Čtverec se dá rozdělit například takhle. Jednoduché, že?

Kanibaly a misionáře můžete přepravit následujícím způsobem:

- Kanibal a misionář tam (nebo dva kanibalové). Misionář zpět (kanibal).
- Dva misionáři tam. Misionář a kanibal zpět.
- Dva misionáři tam.
- Na druhém břehu jsou nyní tři misionáři a kanibal. Ten postupně odveze své dva kamarády.

Počítání s obrázky

Každý znak znamená jedno číslo.
Čísla po stranách se rovnají součtu znaků v řadě. Cemu se rovná otazník?

EVA FASOROVÁ, DRAHA ZBOŘILOVÁ
(oktáva)

				85
?		50	45	

Sudoku

Nové zadání

2	1	9	6	5	3	7	4	8
6	5	8	2	7	4	1	9	3
3	7	4	9	1	8	5	6	2
8	9	7	3	6	5	2	1	4
5	6	2	7	4	1	8	3	9
1	4	3	8	9	2	6	5	7
9	8	6	1	3	7	4	2	5
4	2	1	5	8	9	3	7	6
7	3	5	4	2	6	9	8	1

Řešení z minulého čísla

2	1	9	6	5	3	7	4	8
6	5	8	2	7	4	1	9	3
3	7	4	9	1	8	5	6	2
8	9	7	3	6	5	2	1	4
5	6	2	7	4	1	8	3	9
1	4	3	8	9	2	6	5	7
9	8	6	1	3	7	4	2	5
4	2	1	5	8	9	3	7	6
7	3	5	4	2	6	9	8	1

Maturita aneb Postrach všech studentů

Od té doby, co odebíráme MF DNES, a dokonce se v ní sami „angažujeme“ svými články, jsem si zvykla ji každý den číst. I když politice příliš neholduji, vždycky zabrousím i do této oblasti, abych byla, jak se tak říká, trošičku v obraze. Po přečtení článku o tom, co se ve světě „nad námi“ děje, mi ale poklesne nálada. Zkrátka nemám mezi politiky oblibence, ale protože nevím, jak to ve vládě přesně chodí, nedovolím si vyjádřit hlubší názor na toto téma.

Musím se však vyjádřit k jednomu článku, který do politiky nemálo zasahuje. Možná tento postřeh bude o ničem a možná se ukáže, že politice opravdu nerozumím, ale zkrátka mě zaujal příspěvek v MF DNES s titulkem: Maturita z matematiky zase straší. Tento článek se, jak už z titulku vyplývá, opravdu týká hlavně maturity z matematiky. Mě však zaujalo souvětí: „Ministerstvo školství však zdůrazňuje, že studenti by už na začátku studia měli od škol dostat informaci, za jakých podmínek budou maturovat.“ Je sice pravda, že už jsme se s určitou představou maturity seznámili, a tedy jsme jakousi informaci dostali, ale pořád v tom většina z nás má zmatek a myslím, že ten zmatek nemáme jen my studenti, ale i sami profesori, protože nikdo ještě neví, jak to u letošní sexty bude probíhat. Jsme zkrátka takoví pokusní králíci. Stejně si myslím, že maturity nikdy nebudou úplně objektivní, i když se o to všichni snaží. Jednou jsme ale pokrokový stát, a tak se vše musí jednou za čas změnit. I školství, a tedy i maturity. Mně ale připadá, že se to mění pořád a bez větších výsledků. Děsí mě ale myšlenka, že politika v pravém slova smyslu je pouze konkurenční boj o postavení v ní a ne snaha změnit náš stát k lepšímu. Samozřejmě je to pouze nepodstatná věc názoru.

Co se maturity z matematiky týče, myslím, že by měla být dobrovolná. Je sice pravda, že je to jeden z hlavních předmětů, který rozvíjí naše logické myšlení, ale na druhou stranu je maturita jakousi přípravou pro budoucí studium na vysokých školách, a když prostě někdo nechce studovat školu, kde je matematika potřebná, byla by mu tato zkouška vlastně tak trošku k ničemu. Mnozí aktivisté podotknou „A co čeština?“, ale český jazyk je prostě základ, ať už jde jen o psaní formálních dopisů či o znalost nejnámějších literárních památek. Samozřejmě je také pravda, že i matematiku v životě využijeme, jako například počítání daní, procent apod. To už zkrátka záleží na oboru a dalo by se o tom polemizovat hodiny a hodiny.

A jak se k maturitě z matematiky staví vedení našeho gymnázia? „Jsem určitě pro zavedení povinné maturity z matematiky. Není to tím, že matematiku učím, ale myslím, že nyní je maturita nerovnoměrná. Značnou výhodu mají humanitně zaměřeni studenti, kterým jdou jazyky a naopak studenti technicky zaměřeni jsou znevýhodněni. Jsem však pro praktické zkoušení, tzn. procenta, trojčlenka... něco, co se opravdu hodí všem,“ tvrdí náš ředitel RNDr. Jiří Kubeš.

TEREZA NENTVICOVÁ (sexta)

Na koho se usmálo štěstí?

Na e-mailovou adresu casopisintelekt@centrum.cz nám tentokrát přišlo sedm správných řešení s tajenkou březnové křížovky, lépe řečeno tajenkami, protože byly dvě: KAREL VÁCLAV RAIS, PANTÁTA BEZOUŠEK. Sedm jmen jsme napsali na sedm lístečků, vložili do osudí a vylosovali tři šťastné výherce, či spíš výherkyně. Jsou jimi: ANNA BIELÁKOVÁ, ANETA DVOŘÁKOVÁ (obě z primy) a MARKÉTA JANOŠOVÁ z kvinty. Všem třem srdečně blahopřejeme a v nejbližších dnech jim jako výhru předáme anglickou knížečku. REDAKCE

Hovoříme s vedoucí dramatického kroužku PAVLOU GERLINGEROVOU ze sexty
Nervy? Energie a dobrá nálada!

Objektem našeho zájmu pro tradiční rozhovor inTELEktu se tentokrát nestal nikdo z profesorského sboru, jak tomu bylo v předchozích číslech zvykem, nýbrž naše spolužačka, studentka sexty PAVLA GERLINGEROVÁ, která na našem gymnáziu založila a vede dramatický kroužek.

* Váš kroužek má každý týden zkoušky a poměrně často hraje i nějaká představení. Není to pro tebe příliš náročné, když vezmeme v úvahu i studium a jiné aktivity?

„Ano, někdy mi to připadá opravdu dost náročné. Častokrát si sama říkám, jestli mi ty nervy stojí za to. Stává se to ve chvílích, kdy jsem unavená, nevyspaná a vyčerpaná. Ale zase jindy mi to ani nepřijde, protože si to nepřiznám. Dělam to ráda, baví mě to. Snažím se z ‚dramatáku‘ a z ostatních svých aktivit spíš načerpat energii a dobrou náladu.“

* Jak ses vůbec dostala k hraní a vůbec vymýšlení takových představení? Dětský sen?

„Právě že dětský tak úplně ne. V dobách, když jsem si hrávala s kamarády na maminku a tatínka, jsem na něco takového ani nepomyslela. Ale je pravda, že na prvním stupni základní školy jsem vlastně ještě dítětem byla. Přišly tehdy za mnou dvě kamarádky, že napsaly hru a jestli bych s nimi v ní nechtěla hrát. Neodmítla jsem. Mně se ale ten třístránkový text na A5 moc nezamlouval, tak jsem ho přepsala a už mi autorská tvorba pro naše malinké divadélko zůstala, protože to nechtěl nikdo jiný dělat. Když soubor zanikl, psala jsem dál.“

* Nemáte občas v kroužku problémy, když se někomu něco nelíbí nebo někdo třeba nechce hrát nějakou postavu? Stává se to vůbec? A jak takovou situaci řešíte?

„Stává se to, ale ne moc často. Snažím se pak dotyčnému postavu přiblížit. Na první pohled nemusí obsazení ‚děckám‘ sednout. Chci, aby si herci sami vytvořili charakteristiku role. Když se mi jejich názor na ni líbí, postavu jim v některých situacích i upravím. Vždy chci, aby mi i sami nabídli, jak postavu ztvárnit. Radíme se o tom. Nemá cenu někoho nutit, to se okamžitě na jejich výkonu projeví. Je potřeba, aby hráli, protože chtějí.“

* Jaké máš plány do budoucna? Budeš v této činnosti pokračovat nebo z ní třeba uděláš i povolání?

„Dost tomu dávám a nedělala bych to, kdybych nechtěla pokračovat. Povolání, to se uvidí. Je potřeba hlavně štěstí.“

* Jaký je tvůj největší sen? Ať už s divadlem, či bez něj....

„Koupit si na Havaji takovou chýši na vodě.“)

* Co zatím v životě považuješ za největší úspěch? Opět nemáme na mysli pouze divadlo.

„Nevím, co bych zrovna teď mohla považovat za největší úspěch. Možná, že jsem se naučila chodit a mluvit. Se zdárným koncem.“

* Navštěvuješ ty sama nějaký ochotnický kroužek?

„Přiznám se, že jsem v životě do žádného dramatického kroužku nechočila. Na škole v Syrovicích nebyl. V Hrušovanech myslím ano, ale než jsem se tam rozkoukala, byly zkoušky na gymnázium a pak konec roku. Momentálně jsem členkou herecké školy Studia Racek, kde mám možnost režírovat vlastní tvorbu i hrát.“

* Kolik lidí navštěvuje tvůj kroužek a mění se nějak jejich počet, nebo jsou všichni věrní?

„Letos má dramatický kroužek dvacet členů. Ze začátku jich bylo o něco víc, ale ti z osobních důvodů odešli.“

* Kolik představení jste odehráli a které z nich mělo největší úspěch?

„V tomto školním roce jsme hráli Popletenou pohádku, která se zkoušela většinu minulého školního roku. Měli jsme s ní asi tři představení. Mimo ni jsme hráli na vánoční besídce Perníkovou chaloupku. Největší úspěch? Nevím. Vždy je jím zrovna to představení, které máme zrovna úspěšně za sebou. Všechna se povedla.“

* Máš ráda divadlo. Jak často je sama navštěvuješ (načerpát inspiraci)? Je nějaké představení, které tě opravdu hodně zaujalo a doporučila bys ho?

„Do divadla chodím tak často, jak to jde. Když vím o nějakých lístcích, sáhnu po nich. Není to ani tak z důvodu inspirace, i když se stále učím a každé představení je pro mě přínosem, co se týče fantazie i nápadů, ale hlavně proto, že divadlo navštěvuji odmalička a baví mě. Mně se líbilo hodně her. Myslím, že pokud navštívíte činohru nebo muzikálovou scénu Městského divadla Brno, nebudete zklamaní. Jinak mě hodně zaujala Krvavá svatba v Mahenově divadle. Je to sice trochu neobvyklá forma divadla, ale nesmírně zajímavá.“

* Máš nějaký herecký, scénářistický nebo režisérský vzor?

„Vzor v pravém slova smyslu snad ani ne. Obdivuji spoustu osobností ve světě divadla, ale spíš bych se jim chtěla přiblížit, než být jako oni.“

* Nuže Pavlo, jak tě vůbec napadlo založit tu něco jako dramatický kroužek? Co tě k tomu vedlo?

„Sami studenti. Jednou jsem četla dotaz, proč tu není dramatický kroužek. A protože bych se chtěla věnovat nejen režii, herectví, autorské tvorbě, ale i dramatické výchově, vzala jsem tento dotaz jako výzvu. Chtěla jsem sama sebe vyzkoušet, jestli jsem schopná nějaký kolektiv vést.“
Děkujeme ti za rozhovor. GABRIELA CEEOVÁ, JAKUB VERBÍK (sexta)

Na snímku z hry Perníková chaloupka na minulých vánočních besídkách je Pavla Gerlingrová jako Ježibaba, Veronika Svecová v roli Jeníčka a Mařenku hrála Anna Hodovská.

Noviny MF DNES: Vy je čtete, my je i píšeme

Dozajista vám mnohým přichází velice vhod, že od konce března až skoro do půlky května si můžete každý den přečíst čerstvé vydání deníku MF DNES, aniž byste jej museli kupovat někde ve stánku či v trafice. Stačí zajít ke školní vrátnici, noviny si u okýnka vypat – a číst a číst a číst... To, že máte zájem o denní tisk, je jistě chvályhodné, ale zamysleli jste se také nad tím, proč v těchto týdnech noviny do školy zadarmo dostáváme? Možná jste si všimli, že MFD věnuje denně víc než jednu stranu projektu „Studenti čtou a píšou noviny“. Nuže, i my se tohoto projektu už od loňského podzimu účastníme. Doposud nám přímo v novinách otiskli už dva příspěvky. Byl to hned na úvod podzimní části článek Denisy Dratvové o plánovaném americkém radaru u nás a před týdnem od téže autorky příspěvek, který si můžete přečíst na vedlejší stránce. Ale i ostatní naše výtvary byly a jsou průběžně zařazovány do archivu studentských prací, který si můžete přečíst na adrese www.idnes.cz/studenti. Před půl rokem jsme do tří kol zaslali celkem sedm článků, teď na jaře proběhla také tři kola a od nás do nich odešlo dvanáct příspěvků. V minulém vydání inTELEktu jsme vám předložili tři z našich sedmi článků na první téma (Výchova a tresty), nyní vám na této dvoustraně nabízíme dva příspěvky, které jsme odeslali do druhého kola na téma „Stíny minulosti“. A také se těšíme na to, že letos na podzim se spolu s námi do projektu redakce MFD zapojí i mnozí z vás, kteří doposud noviny „jen“ čtete... REDAKCE

Selhání v minulosti až do konce života?

Je zajímavé a zvláštní, jak se i dnes, po tak dlouhé době, mnoho laiků a nezkušených novinářů „pitvá“ v případech z doby komunismu bez jakýchkoli výsledků. Na druhou stranu je dobré, že nám, lidem žijícím v letech relativní svobody, podávají obraz tehdejšího života. Komu ale věřit? Jaká média nám podávají pravdivý obraz?

Zaměříme se více na kauzu písničkáře Nohavici a jeho nepopíratelnou spolupráci s STB. Je jisté, že J. Nohavica se pravidelně scházel se Státní bezpečností, i přesto však vzniká na toto téma mnoho hypotéz a nejasností.

Mnoho lidí ho i dnes odsuzuje, ale málokdo si uvědomuje, že totalitní režim byl zkrátka jiný. Copak můžeme my, co jsme nežili v tehdejší době, odsuzovat lidi, kteří se tenkrát nějakým způsobem zaprodali či selhali? Já osobně samozřejmě nesouhlasím s donášením STB, ať se tak dělo vlastní iniciativy, i když takových lidí bylo málo, nebo ze strachu. Jak ale můžeme vědět, co bylo příčinou donášení dnes jednoho z nejvýznamnějších folkových písničkářů. Sám Nohavica se k tomu vyjadřuje ne příliš jednoznačně. Nesnaží se zapírat, ale ani se nepřiznává ke všem věcem, které na něho dnešní společnost hází.

Státní bezpečnost byla za totalitního režimu vnímána jako silná a vlivná organizace. Každý měl strach, nevěděl, co ho může potkat, co může říct a hlavně kde to může říct, protože nikdo nemohl tušit, kdo je donašečem. Strach lidí zkrátka vyvolal respekt, a proto není divu, že tomu všemu propadli. Jako by člověk chodil po úzké lávce a kdykoliv mohl spadnout.

Mnoho z archívu bylo spáleno, proto existuje i mnoho hypotéz, pravdou je, že Nohavica v té době selhal. Sám tvrdí, že mu vyhrožovali. Měl strach o svou rodinu a děti, jako mnoho dalších lidí, proto já sama se k jeho chování nestavím příliš záporně, ale ani kladně. Můžu vlastně vůbec soudit?

Jak je tedy možné, že i po tolika letech jej tolik lidí odsuzuje? Morální

selhání z minulosti se rozhodně vymazat nedá a s člověkem zůstává až do konce života, ale proč se k tomu po tak dlouhé době znovu vracet, když nás to v dnešní době už nespasí? My jsme ale národ, který se zkrátka pítvá ve všem. Celkem zvláštní se jeví fakt, že kdyby se společnost dozvěděla o cizím a nepopulárním člověku, že donášel kdysi Státní bezpečnosti, nikdo by se nad tím nepozastavil delší dobu, než je třeba. Nohavica je nyní úspěšným písničkářem. Stále se musí potýkat s lidmi, kteří mu vytrvale připomínají jeho chybu. Není tohle bulvár či snaha shodit úspěšného člověka? Nebo je to opravdu snaha lidí podat obraz minulosti? Proč raději neuzavřít celou kapitolu a také to, zda udával lidi, kteří podepsali petici na propuštění Václava Havla z vězení, a nejtít si raději poslechnout jeho písničky? Minulost nechme odborníkům!

TÉREZA NENTVICOVÁ (sexta)

Vzpomínka na babičku

Na komunisty vůbec nemám nějaký vyhraněný názor. Ono to ani dost dobře nejde. Narodila jsem se až po roce 1989, takže je logické, že jejich působení v letech předtím jsem na vlastní kůži nepocítila. Spolehnout se tedy můžu jen na vyprávění ostatních. A v tom je ten problém. Ze všech stran jsem na ně slyšávala (a stále slyšávám) jen samé negativní názory. Tedy téměř ze všech stran. Moje již zesnulá babička byla nejzarytější komunista, jakého jsem kdy poznala (vlastně to byla jediná osoba tohoto politické vyznání, se kterou jsem politické debaty někdy vedla...). Její zapálenost a oddanost této straně byla fascinující.

Už vidím ty úšklebky: „No jo, ta jistě byla ve straně, podporovala STB, a to se pak není čemu divit, že na minulý režim vzpomíná v dobrém.“ Jenže babička ve straně nikdy nebyla, natož aby se zapletla s STB! Byla normální, pracující, bezproblémový občan a zřejmě díky tomu procestovala velký kus světa v době, kdy to pro některé bylo pouhým snem. Pocházela ze Slovenska a rozdělení Československa nesla velmi těžce. Za vinu to dávala do vlády právě tehdy nastupujícím demokratům. K Čechům si vytvořila averzi a v samostatné České republice se dobře necítila.

Jsem hloubavý člověk a každá naše debata u mě způsobila dlouhé myšlenkové pochody, které měly za následek i moje dočasné inklinování ke komunistům. Babička o nich opravdu tak krásně mluvila... Za toto by mě spousta mých vrstevníků, a nejen jich, nejspíš ukamenovala. Snažím se ale na věc dívat i z té druhé strany. Vykonstruované soudní procesy rozhodně nejsou něco pro mě přijatelného. Takže jak jsem již řekla, nemohu říct, jestli jsem pro, nebo proti komunistům.

V jednom ale jasno mám. Netýká se to jen komunistů, ale například i křesťanství, které také má za sebou pár temných období. Kde bychom byli, kdybychom se neustále vraceli do dob minulých a nedívali se do budoucnosti? Nežijeme přece pro minulost. Když je možná změna charakteru člověka, proč je automaticky vyloučena u politické strany? Každý občas klopýtne. Důležité jen je včas si to uvědomit.

Po letošní volbě prezidenta se moje babička musí v hrobě obracet. Kalkul, který komunisté předvedli, jí jistě klidný spánek nedopřává. Je totiž jasné, kdo při zvolení pana Klause sehrál podstatnou roli. Toho pana Klause, kterého moje babička nazývala jmény, jež tu zveřejňovat ani nemůžu. Ona byla člověk od rány. Co na srdci, to na jazyku. Teď by byla hodně zklamaná. I když to vlastně potvrzuje má předešlá slova. Názory se vyvíjí a u komunistů když ne o sto osmdesát, tak minimálně o devadesát stupňů doprava. Tento pro spousta lidí pozitivní fakt by má babička jen těžko nesla. Babi, buď ráda, že ses této doby nedožila...

DĚNISA DRATVOVÁ (sexta)

Nepíšeme do šuplíku (Z vlastní literární tvorby)

Vzpomínky Hermana Dellyho (část 2)

Mladý oxfordský student vyskočil a nedočkavě se zahleděl na místo, které označovala natažená ruka námořníka stojícího v pozorovacím koši. A opravdu, takové tři kilometry od lodi se nezřetelně pohupovala černá silueta malého kousku země.

„Jistě si dokážete představit takovou tu nefalšovanou dětskou radost z nějakého úžasného objevu nebo z povedeného výtvaru. Ano, takový přívál štěstí a spokojenosti tehdy zaplavil mé tělo a já konečně pocítil jisté zadostiučinění za tu dlouhou, nudnou a nesmírně otravnou cestu. A v neposlední řadě – byl jsem rád, že se konečně zbavím svého nepříjemného průvodce.“ Herman Delly si posteskli: „Co mně v té chvíli opravdu poněkud zkazilo radost, byl kapitánův spokojený, ba až radostný výraz, když pozoroval stejné místo jako já. Pocítil jsem rozhořčení nad tím, že ten natvrdlý obchodník v duši jása jako já.“ Jeho tvář opět nabyla vášnivosti. „A potom ten jeho nechutný úšklebek, když mě i se vším mým vybavením spouštěli v loďce na volné moře!“ Herman Delly málem vyskočil z křesla. Nakonec se však uklidnil a už opět v lepší náladě pokračoval.

Byla nepatrná v porovnání s ohromnou masou a silou moře. Poskakovala na mírných vlnách modrošedého masivu, zdánlivě bez cíle. Přesto se minutu po minutě zvětšoval šedý stín narušující jinak jednolitou vodní hladinu.

„Nebudu vás, drahý příteli, unavovat popisem své první zkušenosti jako kormidelníka. Stačí, když řeknu, že jsem úspěšně dosáhl břehu ostrova, který byl, řekněme, ne úplně podle mého očekávání, nicméně pokrýval pořád poměrně velkou plochu. Skály rychle přecházely v planiny a hned za pláží začínal les. Skvělé, říkal jsem si tehdy, skvělé, když jsem sledoval ty neprobádané možnosti, které se schovávaly za neprůhlednou oponou stromů, či mizely v dále rozsáhlých planin.“ Napil se opět kávy a vychutnával si ten moment, jako by znovu prožíval chvíle těsně po přistání na své zaslíbené zemi. „Dny ze začátku ubíhaly velmi pomalu, přiznám se, že jsem byl trochu zklamán. Ať mě nohy zavedly kamkoli, žádné místo nehýřilo novými, neznámými druhy fauny a flóry, které jsem si už dávno před začátkem výpravy vysnil.“ Další pauza. „Nicméně se mi nakonec podařilo pár úspěchů zaznamenat.“

Herman Delly prudce vstal. Vítr vanoucí od oceánu byl prosáklý pachem mořské soli. Neznámý ještěř, který se vyhříval na prudkém odpoledním slunci, utekl do bezpečí vysoké trávy. Mladý badatel se zadíval na sever, někam za nevelkou horu čnící téměř uprostřed ostrova. Samozřejmě, mohlo to být cokoli, začínající lesní požár, či nějaká vyvěrající hornina. Takové myšlenky však Delly vzápětí zavrhl.

„Jestli se ptáte, co jsem v té chvíli zas jednou mohl cítit, můžu vám jedno-duše odpovědět – dětské vzrušení. Ano, zas jako malé dítě. Ovšem, kdo by tak nevnímal skutečnost, v kterou jen slabě doufal a ani jí pořádně nevěřil.“

Přesto si zachoval chladnou hlavu. Pokud se opravdu jednalo o nějaký primitivní kmen, neměl v úmyslu se pak zase vracet. Ne, posbírat si své vybavení a teprve pak vyrazit. A samozřejmě, musel překonat jednu obtížnou překážku. Nikdy pořádně nepočítal s tím, že by všechny své věci musel najednou přemístit kilometry daleko. Možná, možná, že by přece jen bude muset vrátit. Nevadí. Nebylo vyloučeno, že by se na pláž zase nepodíval.

Pečlivě vybral ty nejmenší potřebné (a překvapilo ho, že jich našel celkem dost) a nejodolnější věci a ty pak schoval pod loď, kterou ještě pořádně zaskládal palmovými listy. S těžkým zavazadlem na zádech pak vkročil do lesa směrem na sever. Cestu si prosekával mačetou. (Pokračování příště.) *JIRÍ LUKL (oktáva)*

Zajímavosti z časopisu „21.století“

Jsem tu zpět s dalšími interesantními zprávami z našeho okolního života, ale i ze světového dění. Přeji příjemné čtení.

Čistěte si zuby, neplivejte a nechte si narůst vlasy

Peking chce při pořádání olympijských her ukázat svým návštěvníkům tu nejlepší tvář. Obyvatelé čínské metropole jsou instruováni, že během konání her by v žádném případě neměli plivat na zem. Pekingští taxikáři zase mají povinnost po každém jídle si vyčistit zuby, nesmějí být plešatí a jejich ženské kolegyně mají zakázány výrazné barvy svých vlasů. Dále byla vytvořena jazyková komise, která hodlá z města vytlačit špatnou angličtinou psané plakáty, které v mnoha případech vůbec nedávají smysl. Stejně tak z nabídek restaurací zmizí tradiční názvy některých pokrmů. Málokterý turista by si zřejmě dal k obědu jídlo s názvem „Dušené výkaly“, což je jinak obyčejný dušený kapr.

Žádné panny pro yucatánské bohy

Mayští kněží z chrámu Chichen Itzá na Yucatánu obětovali bohům malé děti. Jejich svržením do posvátných zatopených jeskyní si chtěli zajistit hojné deště a úrodnou půdu. Jeskynní systém zároveň Mayům sloužil jako zdroj vody a byl považován za vstup do podsvětí. Archeologové z Yucatánské univerzity poskládali celkem 127 koster, které našli na dně jedné z těchto jeskyň, a zjistili, že 80 procent z obětí byli chlapi ve věku 3-11 let. Zbýlých 20 procent byli z větší části dospělí muži. Podle archeologů Mayové věřili, že bohové (a především bůh deště, který byl zobrazován jako velmi drobný mužík) dávali přednost malým předmětům. Proto měly malé děti sloužit k přímé komunikaci s bohy. Dřívější názor, že oběťmi byly panny, vycházel ze skutečnosti, že těla často zdobily nefritové šperky.

Paradox alternativní energie

Na konci loňského roku 50 km od německého Norimberka vybuchla elektrárna na bioplyn. Po věži s organickou hmotou, ze které se bioplyn uvolňuje, zbyly jen třísky rozmetané v okruhu stovek metrů. Paradoxem je, že bioplyn má být bezpečnou alternativou k jaderné energii.

Žraloci s elektrodami v mozku

Americká armádní agentura DARPA před několika lety zveřejnila zajímavý projekt na využití žraloků pro sledování podmorských objektů. Paryby jsou k tomuto účelu vhodné zejména proto, že dokáží detekovat elektrické pole a řídit se i velmi slabými chemickými stopami. Dostanou se také do nesrovnatelně větších hloubek než člověk a jen těžko svou přítomností vzbudí u pozorovaných nepřátel nějaké podezření. Američané dobře vědí, že vycvičit žraloka v poslušného špiona by nejspíš bylo nad jejich síly, proto zvolili k jejich ovládnutí mnohem přímější cestu. Za pomoci elektrod implantovaných do žraločího mozku se chystají stimulovat neurony v jejich čichových centrech. Paryby se totiž při orientaci spoléhají z velké části na pachové vjemy. Pokud tedy elektroda aktivací správné části mozku namluví, že zprava se line vůně kořisti, žralok nelení a vydá se napravo. Podobným způsobem vědci dokáží žraloka vyslat jakýmkoli směrem. *ADAM JAROŠ (oktáva)*

Projížďka

Moc ráda jezdím na kole po okolí Žabčic. Není tam nijak zvlášť krásně, ale svým způsobem tam panuje originální atmosféra. Někdy můžu narazit i na věci, které bych nečekala. Něco podivného se mi při projížďce stalo zrovna nedávno.

Byl jeden z prvních jarních dní a pro mě to byla skvělá příležitost si trochu „zasportovat“ na kole. Vytáhla jsem tedy svůj stroj a vydala se směr žabčická hájovna, přilehlé vinohrady a lesíky. Po trochu namáhavé cestě do kopce, která navíc vede kolem hromady hnoje, jsem se zastavila a rozhlížela. V klidu už jsem potom jela rovnou cestou a byla jsem připravena zabočit doprava, směrem k hájovně. Ale když jsem si tak harmonicky zabočovala, uviděla jsem pohybující se hroudu na travnaté vyvýšenině na kraji lesa. Nebylo to sice zas tak daleko ode mě, ale zrak se mi zhoršil, tak jsem zastavila, mžourala a snažila se zjistit, co to asi tak je. Po pár sekundách mi to docvaklo, ale neotočila jsem se zpět, nýbrž jsem uprchla opačnou cestou. Opačná cesta nikam nevedla, ale musela jsem ujet. Ta pohybující se hrouda byli totiž dva lidé ve víru vášně. Milovali se na pokraji nevzhledného lesíka. Když jsem prchala, ani jsem se neohlídla. Říkala jsem si, že mě museli vidět a tudíž jsem jim zkazila zážitek. Když jsem zjistila, že přede mnou je pouze hrbolaté pole a jinudy se jít nedá, šla jsem sice trochu neochotně, ale aspoň jsem měla čas přemýšlet. Napadlo mě ledacos: hajný s milenkou (chudák paní nadlesní); jak to může někdo dělat na mě zrovna hezkém kraji lesa; proboha to nevědí, že tam chodí lidi na procházku se psem, nebo myslivci... atd. Jenže pak mě napadla další varianta: znásilnění!! A i když jsem za sebou měla již pěkný kus toho otravného pole, jela jsem zpět, protože kdyby šlo o znásilnění, vyčítala bych si, že jsem nezasáhla. Sebrala jsem tedy odvalu, ale nejdřív jsem musela zjistit, jak to tedy je. Ještě že to znásilnění nebylo. Nevím, co bych dělala, i tak jsem se cítila hrozně. Hrozně trapně. Nevím, jestli mě viděli, ale já jsem na ně civěla, protože jsem měla rozmazaný obraz a snažila jsem se zaostřit, abych zjistila vážnost situace. Když jsem uviděla všechno jasně a čistě, urychleně jsem zabočila na původní cestu kolem hnoje a pádila domů. Ale aspoň mě hrál pocit, že jsem byla připravená pomoci znásilňované ženě. Ta představa, jak dělám „hrdinu“, mi přišla vtipná, takže jsem se smála celou cestu a pak i doma. Byla to perfektní vyjížďka. *GABRIELA CEEOVÁ (sexta)*

Z bláta do louže

Není tomu dávno, co jsme odhazovali zimní čepice a bundy a radostně jsme se rozloučili se zimou. Konečně nastalo jaro a s ním i občasné sluneční dny. Zrovna předposlední dubnová sobota se jevila jako ideální pro celodenní výlet na kolech, a tak jsme si s Ondrou řekli, že si uděláme okruhovou jízdu po okolí a že se třeba stavíme i v nějaké restauraci.

Původně jsme chtěli vyjet, jak jsme si hned od začátku plánovali, v devět hodin, ale protože se mi nechtělo vstávat, vyjeli jsme o chvilku později. O půl dvanácté. S nabaleným batohem, s velkou zásobou vody a se sluncem nad hlavou jsme se v kraťasech vydali na cestu.

První zastávka byla hned v Židlochovicích. Nebyli jsme unavení, ale museli jsme navštívit babičku, u které jsme se zdrželi až do dvou hodin. Když jsme chtěli pokračovat v další cestě, spustil se velký liják a vypadalo to, že náš celodenní výlet skončil. My se ale nenechali odradit, a tak jsme se šli před další cestou posilnit do restaurace. Odtamtud jsme vyjeli ve čtyři hodiny. Už nepršelo, ale moje kraťasy dostatečně tepelně neizolovaly, takže jsem, jak se někdy říká, klepala kosu.

I přesto jsme se hrdinsky pustili do další cesty. Tentokrát do Uherčic, což je asi čtrnáct kilometrů od Židlochovic.

Zablácení, unavení a promoklí jsme se kolem páté hodiny vynořili z lesa a s překvapením jsme zjistili, že už jsme na místě. Tam jsme zase pro změnu navštívili Ondrovy prarodiče, kteří nás posilnili domácím vínem. Kolem šesté jsme se vydali na zpáteční cestu. Byli jsme promrzlí, ale nepršelo, což nás trochu povzbudilo. Sotva jsme se ale ocitli kousek od Uherčic, spustil se slejvák ještě větší, než když jsme vyjížděli ze Židlochovic. Protože jsme však byli tak zmrzlí a tak mokří a protože jsme se ocitli uprostřed polní cesty, kde nebylo žádné místo, kam bychom se mohli jen na chvíli schovat, zpříjemnili jsme si cestu rychlým projížděním hlubokých kaluží. Abych vás neuvědla v omyl, musím zmínit, že to nebylo vlivem vína. Byli jsme zkrátka v takové nouzi, že jsme se rozptylovali alespoň touto činností.

Domů jsme se dostali kolem osmé hodiny úplně zmožení, promoklí, zablácení, hladoví, bez peněz, ale s dobrou náladou.

TEREZA NENTVICOVÁ (*sexta*)

Můj koníček

Mým koníčkem je ježdění na koni. Velice mě to baví. Jezdím v jízdárně Němčičky u Bratčic. Majitelkou konírny je paní ing. Ivana Hložková, která se stará i se svými zaměstnanci asi o patnáct koní.

Zavoláním si domluvíte, kdy chcete jet a kam. Rozhodnete si, jestli budete jezdit jenom na vycházky, například po vinohradech, nebo se cvičit v jízdárně, jak máte správně koníka ovládat.

Když jsem jela poprvé, dostala jsem kobylku, která se jmenovala Alfa. Povahu měla hodnou a poslušnou. Byla už hodně stará. Paní mi půjčila i přilbu, protože do osmnácti let ji musí mít každý.

Vysvětlili mi, jak mám koníka ovládat. Třmeny máte mít v nejširší části nohy a paty tlačíte dolů. Na povel „Jed!“ mlasknete. Když jede a nezpomaluje, nic neděláte, jenom kdyby se opožďoval, začnete ho střídavými klímbavými pohyby nohou povzbuzovat. Někdy ani to nemusí zabrat, tak ho plácnete bičíkem. Tohle ho ale nebolí, plácnutí jenom ucítí, a k tomu ještě přidáte signál nohama, aby věděl, co po něm chcete.

Když chcete klusat, zase ho povzbudíte. Tentokrát ne střídavě, ale zároveň je třeba přitlačovat nohy. Až začne klusat, začnete se zvedat a zase dosedat a k tomu mít správný rytmus.

Při cválání nadskakujete v trochu jiném rytmu než při klusání.

Můžete si tam koně i ustájit, to znamená, že o vašeho koně se starají v konírně a vy musíte platit měsíční poplatek asi něco kolem tří a půl tisíce korun.

Koně jsou krásná zvířata a mohou potvrdit, že nejkrásnější pohled na krajinu je z koňského hřbetu.

KAROLÍNA REMUNDOVÁ (*prima*)

Nezvaný host

Většine z nás se to možná už někdy stalo... Celý den jsme v nejlepší pohodě, a pak to přijde. Znenadání, bez ohlášení, tiše se připlíží mnohými tak nenáviděný nezvaný host. A když se u nás tahle „milá návštěva“ usadí, jen tak se nevzdá a chce s námi vydržet co nejdéle, i když o ni ani za mák nestojíme. Migréna je chronické onemocnění, typické svými zvlášť nepříjemnými doprovodnými příznaky: nevolností, zvracením, extrémní precitlivělostí na veškeré světlo, zvuky a pachy. V průměru častěji postihuje ženy (15 %), ale v pubertě jí více trpí chlapi. Migréna se rozlišuje na dva typy: ta, která přichází s „předzvěstí“, tedy přechodnou poruchou zraku, citlivostí, mravenčením, a potom ten typ, který s sebou žádné „upozornění“ nenosí. Je také mnohem častější, vyskytuje se v 80 procentech případů. Tato silná bolest hlavy obvykle trvá hodiny až dny, tedy maximálně tři. Migrenici často pociťují bolest pouze na jedné straně hlavy, nebo v části za okem. Mezi jednotlivými záchvaty bolesti nemívá postižený žádné další potíže, avšak samotný problém s migrénou ho velmi spolehlivě vyřadí z pracovního i jakéhokoliv jiného procesu. Příčiny vzniku jsou různé – stres, přepracování, nedostatek spánku nebo tekutin, změna počasí apod., nebo také žádnou určitou příčinu mít nemusí. Ať už je vám 14 nebo 40 let a trpíte touto chorobou, měli byste být alespoň jednou za život vyšetřeni odborníkem a na jeho doporučení také užívat vhodné léky. Samoléčba může vést k návyku na některé medikamenty, a to pak může být právě příčinou dalších bolestí hlavy.

TOMÁŠ KOMÍNEK (oktáva)

Práce u McDonald's

Již rok a půl jsem brigádníkem u McDonald's. Lidé na tuto společnost nahlíží různě, ale pravdou je, že máme obrovské množství zákazníků a čísla stále narůstají.

Tento můj článek rozhodně nemá agitační účel, peněz u nás moc nedostanete. Já jsem ale skromný a hledal jsem práci s možností postupu do vyšších pozic (to je u nás dokonale propracované - až do těch nejvyšších), začít od nuly a taky nějaké ty peníze se mi hodily.

Strategie je velmi důmyslná, všechny postupy jsou podrobně sepsány, postupy motivují každého zaměstnance k lepším výkonům v každé fázi a k tomu, aby nás neopouštěl. Nad restauracemi stojí lidé, kteří jimi prošli od samého začátku, nebo bývalí obchodní ředitelé – z různých řetězců. Ti vymýšlejí akce a slevy které, se nikdy neminou účinkem a nám znepríjemňují život.

Od nástupu je práce průběžně doplňována vzděláváním a praktickým učebním se postupů. Já například jsem od začátku nic nezvládal, což mne motivovalo k lepším výkonům. Asi jeden z dvaceti nastupujících to vydrží tři měsíce, každý třetí z nich zůstane rok a další rok taktéž. Kolektiv se takto filtruje a velmi zajímavě profiluje. Se svými spolupracovníky se rád stýkám.

Možná si nedovedete představit, jak student může v týdnu pracovat, a možná víte, že nejsem ideálním představitelem studenta. Ale snažím se. V mém případě se dá na volný a zbytečně proflákaný čas aplikovat přímá úměra. V čím větším jsem časovém presu, tím víc toho zvládnu, i když pak třeba nejsem zrovna dvakrát svěží. Patří to k mému každodennímu životu, který si teď nedokážu představit jinak. Pravděpodobně mne za práci vedl alibismus – abych vykonával činnost, kvůli které nebudu mít čas na ty ostatní a kterou to potom tedy celé omluvím. Také jsem chtěl vstoupit do „velkého světa odpovědnosti“. Mému odchodu brání tíživost a nezaměnitelné prostředí, ve kterém jsem se prosadil.

Přes svou spokojenost vám práci v naší korporaci nemohu s čistým svědomím doporučit. Ne bez předchozího varování, že je to tvrdá práce, kde máte stále

nadřizené, kteří tvrdě vyžadují výsledky, a málo platově ohodnocená. Pokud stále máte zájem, tuším že na Rohlence máme málo lidí. *TOMÁŠ ZELENKA (septima)*

Nejvyšší lidé světa

1. *Robert Wadlow (1918 – 1940), USA, 272 cm*

Nejvyšší muž světa rostl až do své smrti. Jeho abnormální růst začal ve dvou letech po dvojnásobné operaci kýly. Před smrtí ve svých 22 letech vážil 199 kg.

2. *John Rogan (1868 – 1905), USA, 268 cm*

Rapidní růst do věku 13 let vedl k tzv. ankylóze = ztuhlosti kloubů, jejímž následkem nemohl John chodit ani stát. Při své výšce vážil pouhých 79 kg.

3. *Leonid Stadnyk (nar. 1971), Ukrajina, 258 cm*

Nejvyšší žijící muž světa začal prudce růst ve čtrnácti letech po operaci mozku kvůli vodnatosti. Operace zřejmě stimulovala podvěšek mozkový ke zvýšené produkci růstových hormonů.

4. *Ajaz Ahmed (nar. 1976), Pákistán, 253 cm*

Druhý nejvyšší žijící muž trpí ortopedickými potížemi poté, co podstoupil operaci zlomeniny kyčelní kosti.

5. *Vikas Uppal (1986 – 2007), Indie, 251 cm*

Nejvyšší muž Indie zemřel 30. června loňského roku po neúspěšné operaci nádoru na mozku.

6. *Edouard Beaupré (1881 – 1904), Francie, 249 cm*

Svou výšku uplatnil v cirkuse, kde strávil poslední léta svého krátkého života jako obr, který údajně zvedal i koně.

7. *Bernard Coyne (1897 – 1921), USA, 249 cm*

Tento velikán rostl až do konce svého krátkého života, v roce 1918 nebyl pro svou výšku přijat do armády.

8. *Donald A. Koehler (1925 – 1981), USA, 249 cm*

Nadměrně začal růst až v deseti letech. Výška jeho sestry – dvojčete – byla průměrná. V Guinnessově knize rekordů jsou sourozenci vedeni jako dvojčata s největším výškovým rozdílem.

9. *Väinö Myllyrinne (1909 – 1963), Finsko, 248 cm*

Přílišný růst finského obra způsobila nemoc zvaná akromegalie, spočívající v nadměrné tvorbě růstového hormonu v dospělosti. Jeho výška byla normální až do jednadvaceti let.

10. *Zeng Jinlian (1964 – 1982), Čína, 248 cm*

Nejvyšší žena na světě začala abnormálně růst ve věku čtyř měsíců, před čtvrtým rokem už údajně měřila 156 centimetrů a ve třinácti letech 217 centimetrů. Výška jejího bratra i rodičů byla normální.

VĽADIMÍRA MICHÁLKOVÁ (septima)

Trocha poezie nikoho nezabije

Krátká básnička

*Co je láska?
Dotek, pohlazení,
krásné pobláznění,
chtění toho, co je,
a záhy není.*

*Čas ji mění,
vzniká v jiném znění,
nikdo jí nerozumí,
nepochopí, nevysvětlí.*

O spěchu

*Auta troubí, lidé křičí,
každý někam spíchá,
hlučno světa, to nás zničí,
lidi, budme zticha.*

*Zastavme chvíli
a naberme dech,
to at máme síly
na další běh.*

NELA FEJTOVÁ (oktáva)

Přijďte se pobavit!

- 1. 5. v 09:00:** Oslava 1. máje, Hrušovany – letní kino
- 1. 5. ve 14:00:** Fotbalové utkání „Stará garda“ versus „Bolkova jedenáctka“, Hrušovany – fotbalové hřiště
- 3. 5. 10:00-12:00:** Ukázky výcviku psů, Hrušovany – sokolovna
- 3. 5.** Rybářské závody, Klub přátel vody Žabčice, Obecní rybník
- 6. 5. 14:00-18:00:** Absolventské předebrávky, Židlochovice – Masarykův kulturní dům
- 8. 5.** Májový kurz bruslení pro dospělé, Židlochovice
- 10. 5.** 13. ročník „Šermířské show“, Rajhrad – hřiště za sokolovnu
- 10. 5.** Májová zábava, Stárci – Žabčice
- 11. 5. ve 14:00:** Svátek matek, Hrušovany – ZŠ
- 14. 5.** Den otevřených dveří ve všech budovách ZŠ Židlochovice
- 14. 5.** Den matek, Židlochovice – zrekonstruovaný dvůr na Coufalíkově náměstí
- 15. 5. v 18:00:** Absolventský koncert žáků ZUŠ školního roku 2007/2008, Židlochovice – Masarykův kulturní dům
- 16. 5. v 18:00:** Cyklus „Povídání o víně“ – Chardonnay a Rulandské bílé, Židlochovice – vinotéka RTIC
- 17. 5.** TŘI SESTRY „Mydlovary tour“, Hrušovany – sportovní areál
- 18. 5. ve 14:00:** Benefiční koncert, Hrušovany – kostel Panny Marie královny
- 22. 5.** „Atletika“ – 5. ročník, Židlochovice
- 22. 5. v 16:00:** „Bicykliáda“ – závody dětí na všem, co má kolečka. Účast zdarma, Rajhrad – areál kláštera Sester těšitelék

MICHAELA BRANTOVÁ (oktáva)

---

inTELEkt. Casopis studentů Gymnázia Židlochovice, Tyršova 400. Vychází měsíčně. Grafická příprava: Aleš Felner a Ondřej Mahovský. Jazyková úprava textu: Antonín Továrek. Cena 4 Kč.